

Bene Zoltán

És végül...

És végül majd mindegy lesz, mire vágytál, és mit szerettél volna, mondta Szomor Zsolt Pósának. Végül majd felébredsz egy reggel, és tenned kell valamit, amit nem is szeretnél igazán, de aminek csakhamar jelentősége lesz. Mondjuk elmész egy sajtótájékoztatóra, ahová a halál se akar, te mégis elmész, megmagyarázhatatlanul. Vagy beiratkozol egy tanfolyamra, vagy valami. És később kivi-láglik, hogy nem te döntöttél, de náladnál hatalmasabb erők irányítottak. És akkor majd véget ér a kálváriád. Éppen abban a pillanatban, amikor eltörték a sípcsontjaidat, levesznek a keresztről, a sebeidet kimossák, a csontod lassan összeforr. Nem jajgatsz, csak félsz, csak fájsz. Hanem mire elmúlik a félelem, a jajgatásvágy, a fájdalom, akkorra kisüt a Nap és beszívható lesz a levegő. És meglátod, miért élsz még, meglátod, miért vagy több egy növénynél. Nem érted majd, miként lehet ez, nem érted, hogyan érdemelted ki, hiszen a keserves, istentelen évekredek alatt belédkövesedett a hitelenség, az undor – leginkább önmagadtól. Leginkább... És szégyellni fogod magad mindazért, amit addig tettél és könyörögsz, hogy ne érjen véget a felfoghatatlan kegy, amit már nem is vártál. És akkor meglátod majd valamiben vagy valakiben az Isten arcát. És más lesz, mint amit valaha is el tudtál képzelni... Szomor Zsolt itt abba hagyta. És ha mégsem történik meg mindez, kérdezte Pósa. Akkor iszod tovább a kis édeseket, édes lelkem, felelte Szomor Zsolt mosolyogva, és az eltört sípcsontok miatt képtelenné válván arra, hogy tartsd magad, szépen, lassan megfulladsz.

Van ilyen

Van olyan, hogy az ember megy az utcán, és jól érzi magát, gondolta Szomor Zsolt, miközben ment az utcán, és jól érezte magát. És olyan is van, gondolta, hogy bemész egy helyre, ahová azért küldtek, készíts interjút egy nővel, és a nő olyan hatással van rád, hogy mikor utána mész az utcán, akkor jól érzed magad attól, hogy van ilyen nő is a világon, még ha nem is neked, de azért van. Persze, olyan is van, hogy bemutatnak egy nőnek, aki semmiféle hatást nem gyakorol rád, de azért elég jól elbeszélgettek, később megint, aztán újra, végül elveszed feleségül, hogy csináljál valamit, amit addig még nem csináltál. És próbálsz megfelelni a követelményeknek, miközben fogalmad sincs, ki a fene támasztotta veled szemben, csak úgy belesuttyantál ebbe is, ahogyan kutyaszarba lép az ember, vagy virágcserep esik a fejére valami balkáni balkonról, miközben megy bele a tavaszba, és mélézik az ég kékje alatt. És ha már egyszer suttjó módjára belesuttyantál ebbe a házasság-dologba vagy mibe, gondolta Szomor Zsolt, hát vergődsz benne, mint varangy a homokban, mert nem tanultál meg szándékosan fájdalmat okozni, ahogyan elviselni sem tanultad meg a fájdalmat; de közben szándék nélkül, mégis megelőzhetően, mégsem megelőzve, folyamatosan fájdalom fakad belőled, s azt hiszed, ez a házasság, hogy ilyen. Főleg, amikor mész az utcán, és jól érzed magad csak úgy, csak attól, hogy lehet, mégis más minden, csak nem kell balga módon mindenbe belesuttynni, mint részeg biciklista a betonozott árokba. Hát, vannak ilyesmik, gondolta Szomor Zsolt, miközben ment az utcán, és az egész világ dacára jól érezte magát, mert bemehetett egy helyre, ahol beszélhetett egy nővel, aki bár nem neki létezik, de valakinek igen, és ez megnyugtató, mert van ilyen.